

דפי יגור

יום ו', כ"ח באדר תשפ"ה, 28.3.2025, גיליון מס' 5073

אביב לסביבה

פורים תשפ"ה

פורים ילדים

פורים הגיע, ואיתו, כמיטב המסורת, חגיגה צבעונית ומלאת שמחה בקיבוץ! הילדים המתוקים צעדו ברחבי הקיבוץ בתחפושות מרהיבות, חלקן כל כך מושקעות, שאפשר היה להתבלבל ולחשוב שנקלענו לסט צילומים של סרט הוליוודי. נסיכות, חיות קסומות, דמויות אהובות מסיפורים וסרטים, ואפילו כמה יצירות מקוריות שהוכנו בעבודת יד (או לפחות בעזרת דבק חם והרבה אופטימיות). החיוכים היו בשפע וגם האנרגיות!

חלק בלתי נפרד מהחגיגות היה הביקור המרגש בבית אחווה, שם הילדים וצוות פורים הרב-גילאי הגיעו חמושים בשירי פורים, ריקודים וים של חיוכים. דיירי הבית נהנו מכל רגע, ואם היה ספק - מחיאות הכפיים שלהם דיברו בעד עצמן. חיבוקים חמים, צחוק מתגלגל ונוסטלגיה באוויר - הפכו את המפגש הזה לקסם אמיתי.

במרכז החגיגה עמד הרונדו המסורתי,

בו השתתפו ילדים, הורים, סבים וסבתות - כולם יחד במעגל גדול של שמחה קהילתית. ההשתתפות הרחבה והאווירה המשפחתית יצרו רגעים של צחוק וגיבוש.

השנה זכינו לראות את צוות פורים הרב-גילאי פועל בשיתוף פעולה יוצא דופן, כאשר ילדים, בני נוער ומבוגרים כאחד תרמו מכישרונם ומרצונם הטוב, כדי להפוך את החגיגה לבלתי נשכחת. ההכנות, התפאורה, התחפושות והפעילויות נרקמו יחד מתוך אהבה אמיתית למסורת ולחיי הקהילה.

גאוה גדולה נוספת הייתה לתיאטרון הקהילתי "היגור" (לא לבלבל עם מופע "שעת סיפור" של הבנות הצעירות), שגדל והתפתח והביא השנה הצגה ססגונית ומלאת הומור לכל המשפחה, שגרמה לכל הקהל להתגלגל מצחוק. חברי הקבוצה, צעירים ובוגרים, הציגו כישרון, יצירתיות והמון שמחת חיים. רגע מרגש במיוחד נרשם, כאשר על במה אחת שיחקו ורקדו שלושה דורות - שנטל זעירא, אורלי זעירא ושקד זעירא.

תודה ענקית לכל מי שלקח חלק והפך את פורים בקיבוץ לחוויה מצחיקה, מרגשת ובלתי נשכחת! נתראה בשמחות - עם או בלי תחפושות!

תודות: **לתמי עוז** על הובלת התהלוכה, **לעפרי שרון** על הרונדו המסורתי, **לאורן גונן** על אירגון כיתת הכוננות, **ליליה איריס** על הפעלת המוזיקה, **לניר קורן** על ההגברה והתאורה, **ליובל זך ואור כרמי** על סידור למוזיקה בתהלוכה

שחקני פורים שפיל: **יפתח שחר, שנטל זעירא, אורלי זעירא, יובל זך, אור כרמי, כרמית גולדשטיין ודליה מדלינגר, לנערים.ות י"ב** על התפאורה וסידור חדה"א, לצוות פורים הרב-גילי הנהדר: **ליסה רוס, איריס כרמי, כרמית גולדשטיין, יעל זך, אביתר פרידור וארי רביב.**

תמונות - יצחק בוצר, יוליה איריס.

ותודה לכל הקהל שהגיע ועשה איתנו את החג שמח!!!

יאנה פוליאק-גרודמן

פורימון שני בצל מלחמה

בתקופה כזו, תמיד עולה השאלה, האם לקיים מסיבה גדולה והמונית. החלטנו שהדבר הכרחי, ויצאנו לדרך. הנושא, "דיסני", נבחר כבר בישיבה הראשונה, שהתקיימה חודשיים לפני האירוע, ומשם הכול תפס תאוצה מאוד מהר. השנה, צוות הפורימון היה מגוון במיוחד והורכב כמעט מכל שכבות האוכלוסייה ביגור. לצוות הקבוע, שהולך יחד כבר כמה שנים וכולל: את נבו גולדשטיין, יאנה פוליאק גרודמן, יוליה איריס ורועי יובל, הצטרפו ריטה בורדנקוב, יהלי איילון, סבינה ובנימין רביב ונציגי שכבת י"ב - לוטס שגיא ויובל עוז.

בישיבות אצל נבו בבית חילקנו את העבודה והתכנונים, וכל אחד ואחת תרמו את חלקם בצורה הטובה ביותר. שמחנו מאוד על הזכות, שניתנה לנו על ידי הקיבוץ, לארגן פורימון ככל שנה, למרות המציאות המורכבת, שנקווה שתשתנה בקרוב. תודה לכל מי שלקח חלק בארגון האירוע, נחזור בשנה הבאה בכוחות מחודשים ועם רעיונות מקוריים שיגרמו לכולם ליהנות.

בנימין רביב וצוות הפורימון

ארחא ח'אבדיא
ואלחא פאמלפחא
אפאזאג פנכדא אאון
בן אאופיר אפדס

אז'קי וייסאן
ואלחא בני פאמלפחא
אפאזאג פנכדא אאופד
באנאן וטירה

ברשימה של ישראל וולק, העובד
במסגריה היה שמואל פונדיק ולא משה
כפי שנכתב.
אנו מתנצלים על הטעות.

המשק - חי

ספסלים אל מול זריחה שירין בן יעקב בונה ספסלים ממשטחים ממוחזרים מלגין (ותודה למשה), ובין הדרכה להדרכה וטיול לטיול, מציב אותם במקומות שונים בארץ (!) בכיוון הזריחה להנאת המטיילים. הראשון, לזכר אסיף לוגר ז"ל, הוצב ב"כתר". את המשטח הקטנצ'יק שנשאר לו הקדיש לילדי יגור. כך הגיע הספסל לאתר מול ה"סלע של גשמיאל". שירין: המקום הזה, הוא החלון להר ולטבע עבור ילדי יגור. ויצא, שהמבקרת הראשונה בספסל היתה צוף רון, שבאה להצטלם לחופה. ירדן בן יעקב התנדב לעזור לסחוב את הספסל לכתר, טוב שהיה לו מקום לשבת לנוח.

יום האשה 2025 עשרות הנשים, מכל קשת הגילאים, ציינו בשבוע פורים את יום האישה הבין לאומי במועדון. הערב היה מיוחד ומרגש. שושנה ליבנה ריתקה אותנו עם הרצאתה בנושא התפתחות דמות האישה בסרטי דיסני לאורך השנים. תודה על התזכורת לכולנו על כוחה של הקהילה הנשית ותודה לכל מי שהגיעה, צחקה, הקשיבה והתרגשה איתנו! נמשיך להעצים ולהתחזק יחד - כל יום ויום.

ועדת תרבות

שעת סיפור - מחזה לילדים, "תעלומת הכתר"

בחדוות משחק ועם הרבה כישרון עלו להופיע בנות חוג התיאטרון של "סטודיאנה" למופע מושקע ומרתק עם עלילה מעניינית ומצחיקה. הבנות בגילאי כיתות ו'-ח' (אוריין איריס, עידית פרידר, ליהי זך, יערה וילרוסה, אורן גוטפריד), הפגינו כישורי כתיבה ומשחק יוצאים מן הכלל, שהתבטאו ביצירות גדולה עד לפרטים הקטנים. המופע התקיים פעמיים באותו יום! מופע בוקר לגנים ובערב לציבור הרחב, כמוכן רבים מילדי הגנים שבו לראות עוד פעם, אולי ימצאו את הכתר. יאנה: זה בא מהבנות, שהחליטו לשמח את ילדי יגור. סיפרתי להן שפעם היה בקיבוץ שעת סיפור והיו מזמינים אנשים מבחוץ. הן שמו לעצמן מטרה לבנות הצגה! הן כתבו, ויחד איתי הקמנו גם תפאורה. המון תודה ליובל זך על העזרה בתאורה!!!

יום השואה תשפ"ה

חברים המעוניינים לספר בטקס, סיפור משפחתי מוזמנים לפנות ליעל ס"ט רשף, 054-5618360

בת שבע בוצר: יצירה, נוסטלגיה והחיים בקיבוץ

נופית סנגו פלגי כותבת על משוחחת עם בת שבע בוצר

נוף ילדותי - הגבעה ברכסים בה גדלתי. עם בתי הכנסת, הבתים הקטנים, מגרש המשחקים והיער בו הייתי משחקת וישנה

בת שבע בוצר, 73, נשואה ליצחק, 45 שנים ביגור, אימא לשלושה ילדים וסבתא לשלושה נכדים חמודים, היא אישה רבת-פנים. מסלול חייה הוביל אותה ממושב ילדותה ועד לקיבוץ יגור. בפנסיה היא מוצאת סיפוק והשראה באומנות, אך סיפורה מתחיל עוד הרבה לפני כן.

ילדותה והתבגרותה: חיים של יצירה ודמיון

בת שבע נולדה בעכו, משם משפחתה עברה למושב בו התגוררו כעשור, ואז הגיעו לרכסים. שם גדלה בבית דתי מסורתי בסביבה רבת-תרבותית של כל העדות.

בהתרגשות היא מצביעה לכיוון רכסים ואומרת: "בגבעה הראשונה שאת רואה, שם למעלה".

בתיכון החליטה לעזוב את הדת ואת בית הספר הדתי: "ראיתי אנשים נוסעים בשבת ולא קורה להם כלום", היא מספרת. משפחתה וחבריה לשכונה קיבלו את החלטתה בהבנה.

בילדותה בת שבע לא למדה או התעסקה באומנות באופן ישיר כמו היום, אך הייתה יצירתית בדרכים אחרות. כיוון שלמשפחתה לא היה כסף למשחקים ומותרות, המציאה בעצמה משחקים לשחק בהם יחד עם חבריה לשכונה: "כשרצינו לשחק בחנות, יצאנו לחפש חפצים שזרקו ברחוב ויצרנו חנות. אפינו עוגות מבץ, יצרנו בובות מקלחי תירס שעיר שאספנו מהשדה ליד, והלבשנו אותם בכל מיני בדים..."

בעיניים בורקות היא נזכרת בעוד חוויה משעשעת שנחקקה בזיכרונה: "ליד ביתי התגוררה משפחה אשכנזית, ותמיד אני

וחברותיי היינו מסתכלות איך הן חובשות את המטפחת, מתלבשות, מדברות וכו'... יום אחד החלטנו לשחק בלהתחפש אליהן. חבשנו מטפחות, לבשנו שמלות, ישבנו על הספסל וקשקשנו ביידיש. בביתי לא היתה מראה, ולכן לא ידעתי כלל איך אני נראית בתחפושת זו. יום אחד התגלגלה לידי מראה שמצאנו ברחוב, הבטתי על עצמי מחופשת, הייתי בשוק ופשוט התגלגלנו כולנו מצחוק". כך, למעשה, הן יצרו עולמות דמיוניים מכל הנקרה בדרכן. לדבריה, ארז ביטון הסופר המרוקאי, מתאר בשירו בדיוק את ילדותה.

לכן המסר שלה להורים הצעירים: "אם אתם רוצים לעודד יצירתיות אצל ילדיכם, אל תמהרו לקנות צעצועים, אלא תנו להם לפתח את הדמיון וליצור לעצמם עולמות 'יש מאין', כמו בחצרות הגרוטאות. ליצור לא רק מפתח את הדמיון והיצירתיות, זה גם תהליך חווייתי שבבגרות יעזור למציאת פתרונות יצירתיים לבעיות שונות".

שירות צבאי: שבירת מוסכמות ודרך חדשה

"אנחנו שש אחיות ואח, ולמרות שאני לא הבכורה, הייתי הראשונה שהלכה לצבא. אחרי כל השאר לקחו דוגמא והתגייסו גם הן", היא מספרת בגאווה.

בת שבע שירתה כצפנית במודיעין אוגדת 252 "עוצבת סיני" בזמן מלחמת ההתשה. "את הקורס עשינו בבה"ד 7 ושם אחד ממפקדיי היה גבי קרדוש. היו שניים והוא היה 'השוטר הטוב'."

שנים אחר כך עבדתי במתפרה עם אמו, שרה קרדוש. סגירת המעגל הזאת, הצחיקה וריגשה את שתינו."

היא סיפרה על גיוסה, מהות וחשיבות תפקידה, משך זמן השירות ומערך המילואים. נזכרה בהתרגשות בחוויותיה מחופי סיני, השוטר הצבאי שפגשה בגלילות, על הדיסטנס והפחד שהיה להן מהמפקדים בניגוד להיום ועוד.

המעבר לקיבוץ: חיים של שינוי והתאמה

בת שבע הגיעה ליגור בגיל 27, ושמוחה שהספיקה להכיר ולחוות את הקיבוץ הישן. עם זאת, היא חושבת שחייבים להתאים אותו לדור החדש ולהיות תמיד עם הפנים קדימה. בגיל 62 יצאה בת שבע לפנסיה, לאחר שעבדה שנים רבות במכבסה, משתלה, מתפרה וטיפול בגיל הזהב.

האם הרגשת שהיצירות שלך באה לידי ביטוי בכל עבודותייך לאורך השנים?

"ממש לא. זה היה קצת כבוי. כל עוד הילדים היו קטנים לא היה לי הרבה זמן בשביל עצמי. סדר העדיפויות היה: קודם כול הילדים והבית. אולם היצירה תמיד פעמה ובערה בי מבפנים, לכן ברגע שהילדים קצת גדלו ויצאו מהבית, חזרתי לעשות שוב את מה שאני אוהבת ומה שאני רוצה. לשמחתי, כשעבדתי במתפרה התחלתי לקחת שיעורים באריגת טלאים, פעם בשבועיים במועצה. ואחרי שעות העבודה יצאתי דברים שרציתי. לאחר שמיציתי את נושא הבד חלמתי ללמוד לעשות פסיפס, כי אני מאוד אוהבת עבודות ודברים עתיקים. זה הוביל אותי להשתתפות בחוג הפסיפס הראשון שנפתח ב'דורות', שם למדתי את הטכניקה: איזה דבק מתאים לאיזה חומר, איך חותכים, איך עובדים עם מלט ורובה, וכמובן, שילבתי גם את הידע והניסיון שלי מעולם הטלאים והבד. כך, כמו אומנים רבים אחרים, אני משלבת אומנות בתוך אומנות בתוך אומנות..."

עם יציאתה לפנסיה העמיקה בת שבע את עיסוקה בעולם האומנות והעשירה את ארגז הכלים ורפרטואר העבודות שלה.

מה ההשראה שלך?

"אני יוצרת בעיקר מהדמיון והפורקן. אך כמובן, גם מסתכלת על העולם שסביבי ושואבת הרבה מהטבע. הטבע הוא הדבר הכי צבעוני ומרשים".

מה זה דורש ממך? באילו חומרים את משתמשת ליצירותייך?

"זה כמו לעבוד בבניין. התחזקתי מאוד מבחינה פיזית, כי זה מצריך ידיים חזקות לשבור את האבנים, להתעסק עם מלט ורובה וכל מיני דברים שהייתי אוספת מהטבע (מרצפות, שברי אגרטל וכו')".

כמה זמן זה לוקח להכין כל יצירה? זה תלוי. למשל, את מדרגות הכניסה לביתי, עשיתי בנחת

ובאיטיות במשך קיץ שלם בשעות הבוקר, כשעוד לא כל כך חם. אך, יש עבודות שכבר נמצאת בראשי, ואז אני מהר משרטטת אותן ומתחילה לבצע. זה לוקח בין מספר ימים למספר חודשים".

יש יצירה שאת הכי מחוברת אליה, הכי אוהבת אותה?

"אם עשיתי משהו, אז אני אוהבת אותו. כל יצירה היא ילד. אז אני אוהבת את כולן באופן שווה. אבל את רוב יצירותי חילקתי למשפחה וחברים".

סולם יעקב

בת שבע הראתה לי את יצירתה המקסימה על סולם יעקב, יצירה אשר חלמה לעשות.

התרגשתי מאוד לנוכח היצירה וסיפורה, משום שבני שבוע שלם לי את שירו של יורם טהרלב "מלאך מסולם יעקב".

ובמקרה, יום לפני כן, תמי הגגנת, שלחה לנו הודעת סיכום שבועי, בה סיפרה על לימוד הנושא בגן: סיפור יוסף, שירו של טהרלב וכמובן יצירותיהם בנושא של ילדי הגן והאומנים ראובן רוזין ואברהם יסקיל.

בהתרגשות הצעתי לתמי, שכעת יוכלו להוסיף גם את יצירתה של בת שבע.

ואכן ילדי הגן הגיעו לבקר ולראות את היצירה מקרוב. עמוס הצטרף וניגן בחלילית. וכך היה אירוע מאוד חוויתי ומרגש לכולם.

תודה רבה לבת שבע ולעמוס.

לא היה לך קשה להיפרד מהן?

"היה לי מאוד קשה. כל יצירה היא מהנפש של האדם. היא חלק ממני ויש לי קשר אליה. אולם בכל זאת אני נותנת. זה כיף שהיצירה שלי מקבלת חיים במקום אחר, אצל מישהו שגאה בה ושמה ומתלהב ממנה. עם זאת, דברים מאוד מיוחדים שעשיתי אני לא נותנת".

עושה. מתפתחים יחד איתי. בזמנו בתפירה, אחר כך פסיפס וכיום בקליעת סלים. הם מאוד אוהבים. זו פעילות נהדרת של זמן איכות להעסיק ולרתק אותם".

המלחמה גרמה לך ליצור יותר?

"כן, בהחלט. היצירה היא סוג של פורקן. אנרגיה שיש בתוכך, ואת חייבת להוציא אותה על משהו".

בת שבע בוצר היא דוגמה חיה לכך שאומנות היא דרך חיים. מסיפורי ילדותה ועד הפסיפסים הצבעוניים, שהיא יוצרת כיום, היא מביאה לעולם יצירות, תשוקה ואהבה לעשייה.

לסיום, מוסרת בת שבע: "כל מי שרוצה לבוא לראות את היצירות במציאות, מוזמן לביתי בברכה".

את שואפת להתפתח עם זה לגלריה? תערוכה?

"זה בדיוק כמו שהיה כשהייתי ילדה קטנה, יצרתי משחקים כי רציתי לשחק. אז גם כאן, יצרתי יצירות כי רציתי לקשט את הבית שלי. זה לא מסחרי ואני לא יוצרת לפי בקשות. זה דברים שאני עושה בשביל עצמי. אבל יהיה רעיון נחמד להרים תערוכה כאן בבית בר יהודה".

אילו תגובות את מקבלת מהסביבה?

"מאוד מאוד אוהבים ומפרגנים. קודם כל הפרגון של יצחק. אם מאיזו סיבה, הייתה נעלמת פתאום אחת מהיצירות, יצחק ישר היה נלחץ ושואל היכן היא" (בזה יכולתי להיווכח בעצמי, כיצד יצחק מספר בהתלהבות על כל יצירה ויצירה. נ.ס.פ.). "ילדיי, כשהיו קטנים וכעת נכדיי כשבאים, עוזרים במה שאני

"פנה הגשם, חלף הלך לו" מיכאל דור

96 שנות מדידת גשמים ביגור: 1928/9 - 2023/4

"השנה היא שנת בצורת. בדצמבר לא היו גשמים", "דבר כזה עוד לא היה", "השנה היא שנת שיא בגשמים. שנה כזו לא הייתה מזמן", "הוואדי זורם השנה פעמים רבות. החורף גשום", "הוואדי זורם! אתה מוכרח לראות!!" הצוטטים לעיל מתוך יומני יגור הם חלק מהוויית יגור, נוכחותם בולטת בשיח הציבורי.

בטבלת "הגשם ביגור" ב-96 שנות מדידה תועדו הסיכומים הבאים:

1. מדידת הגשמים

בחורף 1928/9 נעשתה מדידת הגשמים הראשונה המסודרת ביגור (משה טז ז"ל, ספר יגור): המשיכו במדידה עזה ורדי ז"ל, ראובן עשת ז"ל ורחל חרמוני הממשיכה מ-2005.

2. שנות השיא בגשמים ושיטפונות - מעל 1,000 מ"מ בשנה

1928/9 - 1,160.8 מ"מ - שיטפון בנחל יגור. חפירת תעלת הנריקס מאזור מגדל המים לרפת.
1944/5 - 1,010 מ"מ - שיטפון בנחל יגור.
1968/9 - 1,253.7 מ"מ - שיטפון בנחל יגור. הצריפים בשכונת האזורכת נסחפו. גשר העץ של אז, מצפון לבית אחווה, נשבר וקרס. המסגרייה הישנה ע"י כביש חיפה-נצרת התמלאה בסחף.
1991/2 - 1,424.1 מ"מ - שיטפון בנחל יגור. שיא הגשמים ביגור.
2002/3 - 1,008 מ"מ - שיטפון בנחל יגור.

3. שנות הבצורת - פחות מ-500 מ"מ בשנה

1932/3 - 434.3 מ"מ
1950/1 - 415.6 מ"מ. בפברואר 1950 - 24 ס"מ שלג.
1954/5 - 424.3 מ"מ
1972/3 - 460.5 מ"מ
1978/9 - 495.8 מ"מ
1990/1 - 463.8 מ"מ
1998/9 - 452.7 מ"מ
2007/8 - 492 מ"מ
2013/4 - 378.2 מ"מ. שנת השיא במיעוט גשמים.
2015/6 - 496.8 מ"מ

4. ממוצע רב-שנתי ב-96 שנות מדידה - 720.7 מ"מ

"ונתתי גשמיכם בעתם"

במבי שלנו - סיפור יגורי לקראת ימי חג הפסח

יאיר לנדאו (מחזור י"ח ילידי 1945, חי במושב מאור)

בבוקר החג השכימה יפה המטפלת את ילדי כיתה ה'. בזמן ארוחת הבוקר בחדר האוכל הקטן שבבית הילדים, נשמעו לפתע צלצולי אזעקה מהפעמון הענק שנמצא על גג חדר האוכל הגדול. הילדים ויפה עזבו הכול ויצאו בריצה מבית הילדים ופנו לכיוון חדר האוכל. עשן סמיך עלה מהר הכרמל ולהבות ענקיות נראו מרחוק. החברים עזבו את כל עיסוקיהם כששמעו את קול הפעמון והתרכזו ברחבה ליד חדר האוכל. הרצפלד, מזכיר הקיבוץ השקיט את החברים ואמר: "חברים, זו שריפה גדולה שטרם ידענו כמותה כרגע היא על הכרמל, אך היא קרובה למשק קירבה מסוכנת. מכבי האש הוזעקו והם יגיעו תוך כמה דקות. בינתיים", הוא המשיך, "המשימה שלנו היא למנוע מהאש להגיע לבתי המשק. החברים מתבקשים לקחת שקים רטובים שהונחו על יד האקונומיה ולהקשיב להוראות של מיכאל גל". מיכאל בדרכו השקטה הזהיר את החברים ואמר: "אנחנו מבקשים לא לרוץ למעלה ולטפס על ההר. בקלות אפשר להילכד בתוך האש. אל תעברו את הגדר שבין ההר לבתי המשק. אנחנו צריכים לנסות למנוע מהאש להגיע לבתים".

ילדי המשק ואיתם ילדי כיתה ה', רצו עם החברים שמיהרו לעבר הכרמל כשבידיהם שקים רטובים. מיכאל הוביל אותם בצעדים גדולים ואיטיים לנחל יגור שם השתוללה האש בקרבה מסוכנת. להבות קטנות כבר החלו להגיע לגדר והחברים הכו על האש עם השקים הרטובים שבידיהם בניסיון למנוע את התפשטותה.

יפה (ניב) המטפלת הבחינה שהילדים לא נמצאים ליד חדר האוכל. היא סברה שהם רצו יחד עם החברים לוואדי ופנתה לשם כדי להחזיר אותם לבית הילדים. כשהגיעו חזרה לבית ספרה יפה את החוזרים והבינה שילד אחד חסר. בבדיקה שעשתה היא מצאה שגבי (קבק) לא שב עם כולם אך היא לא הייתה מודאגת, "הוא יחזור, אין מה לדאוג לו" מלמלה. היא ידעה שגבי יודע לצאת מכל מצב. היא הרשתה לילדים לשחק בחוץ, קרוב מאד לבית הילדים והשגיחה שלא יתרחקו.

בכרמל המשיכו להבות גדולות להשתולל, והעשן עלה והתפזר באוויר. יפה ביקשה מכל הילדים להיכנס לבית, והיא עברה וסגרה את כל החלונות והדלתות. בצהריים הגיעה ארוחת הצהריים ממטבח הילדים בסלסילות אלומיניום. כשסיימו לאכול התרחצו הילדים ושכבו לנוח את מנוחת הצהריים. העשן הסמיך חדר אל חדרי הילדים וחלק מהם השתעלו.

כאשר התעוררו הילדים ממנוחת הצהריים נשמע רעש על המדרגות המובילות לבית. כמה ילדים הלכו לכיוון הדלת וכשפתחו אותה ראו את גבי, כולו מכוסה פיח, מחייך ונושא בזרועותיו עופר איילים קטנטן. "הוצאתי אותו מהאש" הסביר לילדים המופתעים. אבנר ניגש אל גבי וביקש ממנו לשמור על העופר בזמן שהוא ילך להתקלח. עניו הגדולות של העופר נצצו ואפו היה לח. רגליו הדקות ופרוותו היו בצבע חום בהיר. "אני מציע שנקרא לו במבי כמו בסרט שראינו לפני שבוע", אמר זאביק (לב) "ואני חושב שכדאי שנגדל אותו". אבנר (לנדאו, האח התאום של יאיר) החזיק את העופר. כולו נרגש הוא הניח את לחייו על ראשו. שאר הילדים ליטפו את העופר שלא ממש הגיב. "איזה עופר מקסים" אמרה נעמי. "קוראים לו במבי", השיבה לה צילה (רפפורט).

גבי חזר נקי מהמקלחת וביקש מיפה רשות להלין בלילה את במבי בבית הילדים, "מחר נבנה לו כלוב בחצר ושם הוא יהיה", הסביר ליפה. "אבנר, יאיר ואיציק (ניב)", פנה גבי אל שלושת חבריו, "תדברו עם האבות שלכם, הנגרים, שיבואו מחר לבנות כלוב לבמבי". יפה, שראתה את ההתלהבות של הילדים ואהבתם הרבה ליצור הקטן שניצל בנס מהשריפה, הסכימה. היא ידעה שלא תוכל להתווכח עם הילדים וחוף מזה, העופר מצא חן גם בעיניה. "אבל מה תעשה בליל הסדר?" שאלה את גבי. גבי לא היסס. הוא פנה אל חבריו ושאל: "מי רוצה להישאר אתי בערב בבית הילדים במקום ללכת לליל הסדר?" התאומים אבנר ויאיר התנדבו מיד. "זאביק, אתה תלך להורים שלנו ותגיד להם שאנחנו שומרים בבית על במבי ולא נבוא לליל הסדר", ביקש יאיר.

גבי החזיק את במבי על ידיו והלך אתו לחדר האוכל הגדול. הם נכנסו פנימה כדי שבמבי יוכל לראות את הקישוטים ואת השולחנות הארוכים. אחר כך, על הדשא הסמוך, ילדים וחברים התקבצו סביבם כדי לראות את במבי, כמה מהם ביקשו ללטף אותו.

עם רדת החשיכה הצליחו מכבי האש להשתלט על השריפה. פה ושם עדיין נראו להבות נמוכות. המדרון המזרחי של הכרמל היה שחור לחלוטין. הרוח פסקה ועשן כבד רבץ על המשק.

ליל הסדר נחוג כשריח כבד של עשן נמצא בכל מקום... כשהסתיים הסדר החלו החברים והאורחים להתפזר אט אט לבתיהם.

גבי לא היה בליל הסדר בחדר האוכל אלא נשאר בבית הילדים לשמור על במבי יחד עם אבנר ויאיר. אחרי הסדר הגיעה דבורה (לנדאו), האמא של התאומים (יאיר ואבנר), לבית הילדים ובידה סלסלת מתכת גדולה ובתוכה שלוש מנות של החג. היא ערכה שולחן קטן בחדר האוכל בבית הילדים ושמה סביבו שלושה כסאות קטנים. אחר כך הלכה לחדר הגדול, דפקה על הדלת ונכנסה. שלושת הילדים ישבו על המיטות מסתכלים על במבי ומלטפים אותו מדי פעם. "הבאתי לכם מהאוכל שהיה בחדר האוכל הגדול שגם לכם יהיה ליל סדר, תתחילו במרק. בזמן שתאכלו אני אשמור על הבמבי הזה שלכם. בתיאבון לכם. ואל תשכחו לשטוף ידיים." וכך היה, שלושת הילדים אכלו את כל מה שדבורה הביאה להם והיא שמרה על במבי.

"אמא", אמר יאיר כשסיימו לאכול, "יש לי משהו מאד חשוב. אבא חייב לבוא מחר בבוקר עם יוסקה (ניב) לבנות כלוב לבמבי." "אל תדאגו, יוסקה כבר דיבר אתו בחדר האוכל" הרגיעה דבורה את בניה.

זמן קצר אחר כך, הגיעו הילדים מלווים בהוריהם לבית הילדים להתכונן לשנת הלילה. לאחר שאחרון ההורים עזב, הילדים, כולם לבושים פיגמיות בצבע תכלת, המשיכו לשחק עם במבי, עד שגבי לקח אותו וסגר אחריו את דלת חדר השינה שבו ישנו חמישה: גבי, התאומים אבנר ויאיר, עמליה (כהן, היום שפירא) הקטנה ועמליה הגדולה (שוחט). דבורה ביקשה משומרת הלילה שלא תפתח את דלת החדר של ילדיה באותו לילה כדי שבמבי לא יברח. בחושך, לפני שנרדמו, המשיכו הילדים ללטף ולחבק את במבי.

בבוקר כשפקחו את עיניהם ראו שבמבי השאיר על הרצפה גללים כדוריים קטנים וקשים. אבנר ויאיר מיהרו לנקות את הכל. הם לא רצו שיפה המטפלת, תראה את הכללון שהותיר במבי.

כמה שעות מאוחר יותר יוסקה ושמואל (לנדאו, הבעל של דבורה, אבא של יאיר ואבנר) בנו כלוב גדול מקרשים וסביבו חצר עם גדר בשביל במבי. כאשר הכניסו את במבי לכלוב גבי אסף את הילדים ואמר להם: "תזכרו שבמבי ניצל בנס מהשריפה. יכול להיות שהוא בהלם. צריך לטפל בו בעדינות." גבי היה היחיד שבידו מפתח למנעול השער של הכלוב של במבי. הוא נתן רשות לאבנר ויאיר ולעוד כמה ילדים ללטף את העופר אבל במבי לא אהב את הליטופים והרשה רק לגבי ללטף אותו. הרבה חברים וילדים באו לראות את במבי, ויאב (גרטמן), ילד בוגר המבין בחיות

וצמחים נתן לילדים הוראות באיזה עשבים להאכילו. וכך החל במבי את חייו במשק יגור. הוא גדל ונראה יפה כל כך, ממש כמו בסרט במבי. יום אחד אמר זאביק (לב): "חבריה, אני חושב שבמבי זאת נקבה למרות שמתחילות לצמוח לו קרניים" יואב (גרטמן) אמר: "גם לנקבות יש קרניים". ובאמת לאט לאט החלה במבי לצמח קרניים יפות.

חמישה חודשים לאחר מכן, בסתיו, ביום הלימודים הראשון של שנת הלימודים ברח שמעון גפן מחנך הכיתה: "ברוכים הבאים לכיתה ו'. זאביק ביקש ממני שנעשה אסיפת כיתה בקשר לבמבי." הוא פנה אל זאביק ושאל, "זאביק מה יש לך להגיד?" זאביק אמר: "אני חושב שבמבי גדלה מספיק. היא יכולה לחזור ליתר הצבאים שבכרמל. לא כולם נשרפו בשריפה הגדולה. אני מציע לשחרר אותה." כולם תמכו. למחרת הגיע יואב מכיתה י"א והרכיב על רגלה של במבי צמיד ממתכת שלא מחלידה. על הצמיד חרת את המשפט: אני במבי. גבי קבק מקיבוץ יגור הציל אותי בשריפה הגדולה על הכרמל 1955.

ילדי הכיתה באו להיפרד מבמבי. הם היו עצובים ואצל הילדים המפונקים והבנות נראו דמעות על הלחיים. גבי נפרד ממנה ואמר, "במבי, את חייט אצלנו על הכיפק. ביי במבי, אני משחרר אותך". הוא פתח את הדלת, במבי התקרבה אליה, הריחה עם אפה הרוטט והרטוב ולאחר מספר שניות רצה החוצה. פתאום עצרה וחזרה אל גבי. הוא חיבק אותה ואז היא התרחקה, רצה ועלתה על הכרמל השרוף.

הרבה זמן דיברו הילדים וגם המבוגרים על במבי. אבל במרוצת הזמן קרו דברים אחרים ולאט לאט היא נשכחה.

בדיוק שנה לאחר מכן, בערב ליל הסדר, אחר הצהריים, כל החברים עסקו בהכנות אחרונות לחג, יוסף רוזן סיים לקשט את חדר האוכל. בחדר האוכל היו מסודרים כבר כל השולחנות. גבי, כתמיד, יצא ראשון מבית הילדים עם סנדלים ובגדים חדשים לחג. פתאום, בצל עץ השקדייה העבה והישן שעל יד הבית הוא ראה את במבי. היא נראתה כל כך גדולה, עם קרניים גדולות. הוא רץ אליה וחיבק אותה חזק חזק וראה את הצמיד שיואב שם לה על הרגל. גבי הנרגש קרא לילדים לבוא לראות את במבי. חלק מהם הספיק לצאת החוצה אבל במבי הסתפקה בחיבוקים של גבי ורצה חזרה להר הכרמל. כעבור כמה ימים התפרסם הסיפור על במבי ביומן של יגור.

בקץ עברו הילדים לבית ילדים חדש בשכונת הכרם.

בליל הסדר הבא, שנתיים אחרי שגבי הביא את במבי מהשריפה הגדולה, סיפרו הילדים הצעירים, שגרו אותה עת בבית הילדים שבו גרו ילדי הכיתה של גבי, שכאשר קמו ממנוחת הצהריים הגיעה צביה עם קרניים חדות מלווה בעופר קטן. היא והעופר נעמדו מתחת לעץ השקדייה הגדול מול פתח בית הילדים. היא הסתובבה ליד בית הילדים וחיפשה את גבי. אך גבי לא היה שם לקבל אותה. אחרי זמן קצר היא רצה בקלילות יחד עם העופר הקטן חזרה לכרמל.

(מתוך "שמענו משק כנפיים" של שרהלה חי)

צילה פז - לזכרה

צילה פז נולדה בקיבוץ יגור בתאריך 14.9.1943. בת לשולמית ושמואל ביאליסטוק, אחות לחווה ז"ל, אהרון ז"ל ורחל ז"ל.

היא גדלה והתחנכה בקיבוץ יגור והייתה תלמידה מצטיינת בכל המקצועות הריאליים.

בגיל 21 נישאה לבכיר ליבה מגיל 16, יהודה, וביחד הקימו משפחה לתפארת: ערד, לימור ז"ל, עמית, מירן, שירז, אלמוג וספיר.

סבתא צילה זכתה ב-18 נכדים, בהם הייתה גאה ואותם אהבה והם אהבו אותה עד מאוד.

כחלק מאהבתה הגדולה לספורט שיחקה בקבוצת הכדורסל "הפועל יגור", עמה זכתה באליפות המדינה בכדורסל נשים. היא אהדה את "הפועל פתח תקווה" ו"מנצ'סטר יונייטד", אהבה אולימפיאדות ובפרט את ענף האתלטיקה הקלה, בו צפתה עד השעות הקטנות של הלילה.

כשהתגייסה לצבא, במקום טירונות שיחקה כדורסל במסגרת "נבחרת הבנות של הנח"ל". לאחר מכן שירתה כמ"כית ומאוד התגאתה, שהייתה חלק ממשפחת הנח"ל.

לאחר תום השירות הצבאי, צילה ויהודה התחתנו בבית בת שבע בקיבוץ, ומעט לאחר מכן יצאו יחדיו לשנת שירות בקיבוץ פרוד. צילה עבדה כמורה באולפן ויהודה עבד במדגה ובמטעים של עצי הפרי.

צילה הייתה "מוסד" בפני עצמה. במזכירות הטכנית עבדה מעל 40 שנה במסירות רבה, ביעילות ובמקצועיות. לצד רוב המזכירים והמזכירות, שכיהנו ובמשך הזמן התחלפו, נשארה צילה כעוגן במזכירות לאורך השנים הרבות. בין שאר תפקידיה המגוונים פיתחה במשך השנים את אהבתה לארגון טיולים לחו"ל וביטוחים לחברים ואף קראה לזה בשם: "פז טורס".

חברי הקיבוץ אהבו לבוא אל צילה, לפתוח את ליבם, להתייעץ ולקבל הנחיות, וצילה מצידה כיבדה כל אחת ואחד בחיוך צנוע, מבט חם, סבלנות ומסירות.

על אף כל מגבלותיה הפיזיות לא ויתרה על עבודתה במזכירות בה עבדה עד יומה האחרון.

צילה הייתה רעיה, אמא וסבתא למופת וידעה על כל המשפחה לפרטי פרטים.

לפני כחודש חשה לא בטוב ואושפזה בבית החולים "כרמל" עקב מספר בעיות רפואיות מורכבות, ושם גם נפטרה, כשהיא מוקפת ועטופה באהבה גדולה בכל משפחתה. פטירתה הותירה את כולנו המומים וכואבים.

אנחנו רוצים להודות מכל הלב לכל הציבור שהתעניין, שאל והביע דאגה בשבועות האחרונים. צילה ביקשה לשמור על פרטיותה אך העריכה את ההתעניינות והאכפתיות.

אוהבים וכבר מתגעגעים, המשפחה.

יהי זכרה ברוך

תְּמִיד בֵּין עֲנָנִים לְגֶשֶׁם
תְּמִיד בֵּין תְּכֵלֶת לְאֶפֶר
תְּמִיד בְּחוֹלֶף
תְּמִיד בְּנוֹגֵעַ
תְּמִיד נֶזְכָּר

(עידית - הוקרא על ידי נטע)

איך כותבים לך הספד וכל כך מהר, איך נפרדים? הרי עד לפני מספר שבועות עוד היית במזכירות, עם נתינה בלתי סופית, עם צניעות בלתי נגמרת, דואגת ועוזרת לכולם. לא היה לב יותר גדול משלך, אבל בסוף הוא נדם!

לעד תישארי איתנו בליבנו, הרי נגעת בכל כך הרבה לבבות לאורך כל חיךך, תמיד עם חיוך ואופטימיות שלא נגמרת, דוגמה להערצה, תמיד חצי הכוס המלאה. אף פעם לא הפסקת להלל את אבא, המלאך שלנו, בטיפול המסור והאין סופי, תמיד היה איתך ולצידך, דאגת לכולנו ואפילו לכלבים שלנו.

אם רק היינו יודעים...

אמא שלנו, כמה דברים היינו עושים אחרת. היינו מחזיקים לך את היד שוב ושוב. היינו מחבקים אותך עוד חיבוק, ולא היינו משחררים!!! היינו משוחחים איתך עוד.

אם רק היינו יודעים...

היינו שמים את הלחי שלנו על הלחי שלך, למרות שאת הזיפים לא אהבת כל כך, אבל בחודש האחרון גם זה כבר לא הפריע לך.

אם רק היינו יודעים...

אבא ואמא היינו אצלכם כל כך הרבה ואהבנו לבוא, והייתם ממשיכים לבוא אלינו לארוחות חג, לימי הולדת ולאירועים רבים ואפילו להזמנות ספונטניות, וואוו לנצור את הזמנים האלו!!! תודה לאל שיש תמונות.

הביקורים שלכם באנגליה אצל ערד ושירז היו שווים הרבה יותר מזהב טהור.

הספונטניות של אמא ואבא - "היי, בא לכם לבוא? יש עוגה נהדרת, אמא את חייבת לטעום, הכנו מרק ארטישוק ירושלמי אמא את תשתגע..." אבא מברר עם אמא - "בטח, אנחנו באים", איזה ספונטניות, זה היה כל כך כיף!!! בכל זאת, היינו מבקרים יותר. היינו מבליים יותר זמן איכות עם אמא ואבא.

אם רק היינו יודעים...

וואוו כמה מחשבות וכמה דברים לומר שלא נאמרו. נסעתם כל הזמן לבלות, מסעדות, ארוחות בוקר, טיולים לבילוי של קניות יחד, לא ייאמן, בני 80 פלוס ויודעים לחיות את החיים על אף כל המגבלות.

אם רק היינו יודעים...

חשבנו שנהיה חזקים יותר, אבל אנחנו מפנימים שמותר והכול בסדר להוציא. יש לך 18 נכדים, כמה התגאית, כמה ידעת, איך היה לך דיבור אישי ופרטי עם כל נכדה ונכד, וכמה הקפדת להראות לכל אחת ואחד שהוא יחיד ומיוחד.

אבא, אתה היית הכול בשביל אמא, החברות, המסירות והאהבה האין סופית שלך לאמא היא מגדלור, דוגמה ומקור השראה לנו ולילדינו. בזכותך, בזכות הנתינה האין סופית שלך לאמא ובזכות הטיפול המסור שלך, זכינו לעוד שנים רבות לצד אמא.

יעל שלנו, אשת חיל מי ימצא. תודה שאת כאן ועל הכול, תודה על המקצועיות, על האהבה ועל התמיכה, על המילה הנכונה בזמן הנכון, על הכתף, על הזמן שלך שלא מובן מאליו.

אם רק היינו יודעים...

אבא, אנחנו איתך ותמיד נהיה איתך.

סבתא שלנו, איך מתחילים?

אנחנו נמצאים כאן, כל הנכדים שלך, ולא מצליחים לעכל שאת לא פה איתנו יותר. הכסא שלך ריק מתמיד, מספר בלתי נתפס של רגעים מדהימים שחוונו איתך, כל נכד/ה באופן אישי וכולנו יחד. נתת לכל אחד ואחת מאיתנו יחס אישי, וידעת לקרוא אותנו כמו ספר פתוח, כשהיינו בטוב וגם כשלא.

האמנת בנו תמיד שנצליח ונגיע רחוק, הייתה לך אוזן קשבת גם בשעות הקטנות של הלילה.

תמיד הפצת אור ושמחת חיים בכל מקום.

ידעת להצחיק אותנו גם בסיטואציות מורכבות. היינו באים לבקש ממך "דיגי" ואפילו רבים מי יקבל ראשון. עם הבנות היית מזמינה בגדים באינטרנט, ועם הבנים היית מדברת על ה"פועל פתח תקווה" ו"מנציסטר יונייטד".

היה לך את הלב הכי גדול שיש. היית ותמיד תהיי מרכז המשפחה. אהבת אותנו אהבה ללא תנאים. הקול שלך בליבנו לעד, וילווה אותנו בכל צעד וצעד.

סבתא, אנחנו מאחלים לעצמנו להיות כמוך בעתיד - אוהבת, מכילה, מצחיקה וטהורה.

תודה על ה"נקניק" שוקולד האחרון שהשארת לנו במקרר.

תודה על הכול. נאהב אותך לנצח, וכבר מתגעגעים.

שלך, 18 נכדות ונכדים

צילה, בת הכיתה שלנו

הרבה זיכרונות יפים וחשובים מציפים אותי ברגע זה של פרידה ממך.

אני נזכר כי בילדותנו, היינו את ואני, ישראל וולק, שני הילדים הכי גבוהים בכיתה. היינו "לנגרים", ביישנים. ממש לא אהבנו להיות בולטים מידי.

נשארנו גבוהים בבגרותנו ועדיין לא אהבנו להיות בולטים.

יהודה ואת הייתם באותה כיתה, מחזור ט"ז שלנו. יחד, 81 שנים, עברנו את כל מסלולי הילדות והחברות בקיבוץ: לימודים, טיולים, מחנות, פעולות חברתיות, קבלה לחברות בקיבוץ וצבא. והרי גדלנו כאחים בחינוך המשותף.

שנינו שמרנו תמיד על קשר מיוחד, ובמחשבה נוספת אני יודע, כי כל מי שנפגש איתך ונזקק לעזרתך הרגיש שהוא מקבל יחס מיוחד.

כל שנותייך עבדת במקום מרכזי, פקידה, ואפשר לומר מנהלת משרד המזכירות.

כשעוד לא היו מחשבים בבתי וגם אחרי, ניסחת והדפסת בשבילנו מכתבים הקשורים לעבודה, אירגנת לנו ביטוחי נסיעות, עזרת לנו בחיפוש כתובות ומסמכים והכול בסבלנות, בנחת, בברכת שלום, בנפש חפצה, בחיך, בעיניים שמחות ובהרגשה שאפשר גם ככה סתם לקשקש.

חוותי הנסיעות לחו"ל התחילה תמיד בביקור אצלך. הכול מסודר, מאורגן ומוזמן בשבילנו.

בשנים האחרונות, בחודשים האחרונים, גם כשסבלת מענייני בריאות, המשכת לעבוד ולעזור לכל מי שחפץ בעזרתך. הכרת על בוריים את כל ה"סודות" בתיקי המזכירות המונחים בארונות, את כל האפליקציות במחשב. ליווית בעזרה ובהכנסה לתפקיד הרבה מאוד ממזכירי הקיבוץ לדורותיהם. הם נבחרו לשנתיים, שלוש, ואת היית תמיד בשבילם - בשבילנו ה"משרד של צילה".

כל כך עצוב וקשה להיפרד ... בהערכה רבה על כל פועלך, ממני ישראל וולק

ציפי בנארי - לזכרה

ציפי נולדה להוריה יוסף ושרה חומש, בשנת 1946 בבית שערים. הייתה אחות לעזריה, אלכסנדר ומנחם. ילדותה ונעוריה במושב החלוצי הטביעו חותם על ערכיה: עבודה קשה, צניעות ונתינה לאחר.

אחרי תקופת לימודיה בבית שערים ואחר כך בתיכון גרינברג בטבעון, התגייסה לצה"ל, ושירתה כגננת ביישוב ספר דאז, בנווה אור. לאחר מכן למדה בסמינר אורנים לתעודת הוראה לילדי גנים ולכיתות א'-ב'. שלוש שנים לאחר מכן עבדה כגננת בבית השיטה, ובשנת 1970 הגיעה ליגור והשתלבה כגננת בגן חצב ובגן כרמל.

ציפי השקיעה בגן את כל כישורונותיה ויכולותיה, ועשתה אותו לבית חם לילדים ולהוריהם. במהלך תקופה זו הכירה את חנוך בנארי, נקשרה עמו, ויחד הקימו משפחה לתפארת עם ילדיהם - הילה, אפרת, איתי ותימור. אהבתה לחנוך הייתה ללא גבול. כשחלה, עמדה לצידו כשותפה מלאה, ומותו הכה אותה קשות. אך בעזרת הילדים, אשר עטפו אותה באהבה, ובחזרתה לעבודה - התאוששה.

ציפי השתלמה באוניברסיטת חיפה בלימודי חינוך מיוחד. היא נבחרה לתפקיד ריכוז ועדת חינוך ביגור, וריכוזה את מערכת חינוך הגיל הרך, שכללה אז 17 בתי ילדים וגנים. בתפקידה זה ליוותה וחנכה את הצוותים החינוכיים, וניהלה את מערך כוח-האדם.

בשנת 1985 נקראה לתפקיד ריכוז ההדרכה בפרוייקט השילוב האזורי מטעם משרד החינוך והתנועה הקיבוצית. כאן עסקה בפיתוח תוכניות הדרכה ובחניכה של מטפלות במעונות היום של נעמת.

בשנת 1988 נקראה על ידי מכללת אורנים לרכז את ההכשרה וההשתלמויות של גננות ומטפלות בתנועה הקיבוצית. בכך עסקה עד שנבחרה לתפקיד מזכירת הקיבוץ, בשנת 1994. כמזכירת הקיבוץ היא עסקה בהובלת המוסדות והמפעלים בקיבוץ והשקיעה במיוחד בטיפול בצרכי הפרט.

תפקידה הבא היה ניהול "משתלות יגור". במשתלה עבדו אז כ-50 עובדים בייצור, בייצוא ובחנות המשתלה.

בשנת 1997 קיבלה על עצמה לנהל את תפעול "מטבחי יגור",

שם עסקה בהפעלת צוות העובדים ובקשר עם ספקים ולקוחות.

בשנת 1999 נכנסה לתפקיד הנהלת "בית אחווה" והחלה לגבש במרץ מדיניות וסדרי עבודה, לפתח את תרבות הפנאי ואת הקשר היומיומי עם הדיירים ומשפחותיהם, והביאה את המקום להישגים חדשים. לאחר תשע שנים בניהול בית אחווה, עברה לנהל את בית האבות בגן-שמואל ומשם חזרה ליגור, לעבודה כגמלאית במשתלה, שהייתה אהובה עליה זה מכבר.

לאורך השנים כיהנה בוועדות שונות ביגור והייתה מעורבת בעשייה הציבורית והחברתית. בעשייתה תמיד פעלה מתוך מסירות, יושרה, אומץ להביע את דעותיה, ותשוקה להשפיע לטובה על חייהם של אחרים.

ציפי הזמינה חברים לסלון שלה כל ערב שבת, הייתה מארחת למופת, והייתה "הרוח החיה" בחבורה.

בכל מעשיה הייתה חמה, מסורה, משתדלת עד קצה גבול היכולת...

ועוד מעט פורים, ואיפה משלוחי המנות עם אוזני ההמך של ציפי?

יהי זכרה לברכה בתוכנו

אפשר לספר את הסיפור שלך מכל כך הרבה רבדים וכיוונים.
אז היום בחרתי לספר על האהבות בחייך.
אני חושבת שהיו לך 3 אהבות גדולות בחיים.

האהבה הראשונה היתה אבא

הזוגיות שלכם היתה מיוחדת במינה - שעות של שיחות על סיגריה במטבח - על ענייני העבודה והקיבוץ, על אירועים משפחתיים, החלטות קריירה ועוד.
אבא לא הצטיין בלהביע רגשות, אבל היה ברור לך ולכולם, שיש שם ביניכם אהבה גדולה. הנסיעות לטיולים בחו"ל היו הזמן המיוחד שלכם. אבא נפטר לפני קרוב ל-20 שנה. מאז החלטת שאת לא נוסעת לחו"ל יותר וכאב הפרידה ליווה אותך עד הסוף.
אנחנו ממש קרובים לפורים ובעיני החג הזה היה הביטוי הכי יפה של האהבה שלכם. כל שנה הייתי לראות אתכם רוקדים בפורימון עד השעות הקטנות של הלילה. אמא, שהיית רצינית ומוקפדת ברוב ימך, נראית על רחבת הריקודים קלילה, צוחקת ומשחררת.

האהבה השנייה שלך היתה המשפחה

וואוו כמה דברים אפשר לספר על האהבה שנתת לנו.
בילדות זה היה החיבוקים, הנשיקות, הסיפורים, הטיולים בהר, הנעים בגב לפני השינה, הברכות ליום ההולדת והעוגות הטעימות שלך.
ובבגרות זה היה המילים הטובות, המחמאות והחיזוקים, שיחות הנפש, ההקשבה והיעוץ שלך בהחלטות הגדולות של החיים.
את היית קצינת המבצעים של המשפחה - דאגת לעדכן את כל הגזרות מה קורה אצל כל אחד מאיתנו. לפעמים הרגשתי שאין לי מה להתקשר לאחים לשאול מה נשמע, כי אני יודעת כבר הכול ממך. היה לך חשוב שנהיה ביחסים טובים והזכרת לנו ימי הולדת וימי נישואין, שחס וחלילה לא נשכח לברך אחד את השנייה.
תמיד הרגשתי מה שלומי, גם כשהייתי רחוקה ממך מאות קילומטרים ואז היית מתקשרת ומגששת לשלומי. הטלפונים האלה, לא תמיד היו נוחים, אבל בסופו של דבר הם תמיד נתנו לי כוח.
כשהגיעו הנכדות והנכדים, זו היתה אהבה גדולה. את היית הלוחשת לתינוקות, תמיד ידעת להרגיע אותם ולהבין מה הם צריכים.
הביטחון שנתת לי כשהפכתי להיות אמא הוא מתנה גדולה עבורי.

האהבה השלישית של אמא היתה העבודה

אני חושבת שהעבודה בשביל אמא היתה ממש מקור הגשמה ומימוש.
אמא התחילה כגננת, אבל לאורך השנים חיפשה לה עוד ועוד אתגרים וכל כמה שנים עברה בין תפקידים ניהוליים בתחומים שונים של עשייה.
אמא אהבה את הניהול, היא אהבה את הנגיעה בחייהם של האנשים שאיתם עבדה, את ההכרות האישית איתם, את עבודת הצוות המשותפת איתם בגובה העיניים, וגם את יכולת ההשפעה ואת ההוצאה לפועל של הרעיונות השונים.
היו שנים שאמרנו שאמא היא וורקהולית. היא לא היתה מפסיקה לדבר בטלפון בענייני עבודה, גם בשעות הערב המאוחרות. אבל זה לא היה מתוך קושי או עומס אלא מתוך תשוקה ושמחת חיים של עשייה.
אמא לא הפסיקה לעבוד. בגיל 62 כתבה קורות חיים בפעם הראשונה מזה שנים רבות והתקבלה לעבודה מחוץ לקיבוץ.
בשנים האחרונות היא עבדה עד שכבר לא היה ניתן יותר.
אחד התפקידים שהיו הכי משמעותיים ואהובים על אמא היה ניהול בית אחווה - בית האבות ביגור.
בסגירת מעגל מרגשת היא חזרה לשם לפני כשנתיים, כמטופלת, וקיבלה מעטפת של אהבה וחיבוק גדול.
זו ההזדמנות להגיד תודה ענקית לאילנה שטנגל מנהלת הבית, לד"ר דראושה, ראסמיה וכל הצוות של בית אחווה על הטיפול המסור והמכבד באמא. זו עבודת קודש מה שאתם עושים והיא ממש לא מובנת מאליה. תודה מיוחדת למוחסן, ג'מילה, עולא ורודאינה שזכרו את אמא מהזמן שעבדה בבית אחווה וסיפרו לאנשי הצוות הצעירים עליה. הרגשנו את האהבה וההערכה שלכם בכל מגע וטיפול באמא.
תודה גדולה ומיוחדת גם למיכל שמיר, לללה שניידר, לליסה רום, לדליה שוחר ולכל צוות העזרה לקשיש ביגור, על הליווי המסור ומחמם הלב של אמא בכל שעה ובכל עניין.
המעטפת המיוחדת הזו היתה ברכה עבור אמא ועבורנו.
תודה לך אמא אהובה שלי על האהבה האין סופית שלך, על תחושת הביטחון שנתת לי, על ההשראה שאת עבורי, על האומץ וכוחות הנפש שלך, על האמונה שלך בי ועל החיבוק הגדול שהרגשתי תמיד.
אני אוהבת אותך המון ומאחלת לך מסע קל ומלא אהבה

מתגעגעת, **אפרת**

באיזו אופוריה היינו לפני שנתיים בסדר פסח בקיבוץ יגור עם הנוסח היגורי שכה אהבת. אפילו הצלחת לשיר איתי חצאי שירים.

היית חגיגית ונינוחה ונראה, שאולי הראש עושה כיוול מחדש ומחר תקומי שוב האמא שאני מכירה. אבל משם המצב התדרדר והבלבול וחוסר העצמאות שלך הלכו והתגברו הרבה יותר.

אימוש, מרגישה צורך עז להגיד לך סליחה, אם לפעמים לא ידעתי להכיל את כל זה. את היית בחיים שלי בכל מעודך, אמא כל כך דואגת ומגנה, לא מחסירה אף פרט או אירוע, תמיד תדאג קודם כל לאחרים ואחר כך לעצמה. כל כך עצמאית וחזקה.

כשילדתי את לירי ודניאל כולם אמרו לי, שלמי שנולדים תאומים זה רק מישוה שיכול להכיל את זה. אבל איזו שאלה, כשאת איתי ונכנסת כל יום בפתח דלתנו ב-7:00 בבוקר ויוצאת אחרי 21:00 ומוודאת ש: תומר, אני והבנות אכלנו טוב והתקלחנו, החברות לחופשת לידה שלי קיבלו ממך חיבוק, חיזוק, קפה ועוגייה, אין ספק שנצליח לעבור את המשימה בהצלחה.

אימוש זו הזדמנות טובה גם להגיד לך תודה. אני לא יודעת אם הבנת בחיך כמה אני מעריכה את ההשקעה ואת הנתינה הרבה עבורי, למשפחה שלי ולכולנו וזו הזדמנות להגיד לך את זה עכשיו בתקווה קלושה שאיכשהו את עוד מקבלת מסרים ממני.

לירי ודניאל יזכרו את האהבה שהרעפת עליהן בפינוקי הלחם המטוגן בשבת בבוקר, צנצנת עוגיות השוקולד צ'יפס הקדושה, חדר המשחקים העשיר, שדאגת שיהיה להן, והחיבוק של סבתא שכל כך אוהבת. נועם כבר הכיר את החיך שלך דרך המסכה, ואת לא ויתרת לבוא ולראות אותו על אף מגפת הקורונה והסנקציות שהפעילו עלינו.

אימוש השארת לי אחרי לכתך הצלולה עוד דברים רבים לשאוף ולעשות כמוך. וכן... עכשיו אני גם מבינה מה זה אומר לבשל כל יום שיש... רק אל תגידי אמרתי לך.

אימוש, אבא שם מחכה לך עם הסיגריה וכוס הקפה. מקווה שבמדינת גן עדן, בקיבוץ ענני תכלת, השיחות שלכם יהיו על דברים יותר טובים מכאן למטה.

עכשיו כבר לא צריך לדאוג.

אוהבת, תימור

אמא שלי העוצמתית, היפה, שסללה את הדרך שלה באומץ רב, בתשוקה, במו ידיה וכישרונה, שפתחה לעצמה שערים ולא חיכתה שיפתחו לה, שהעזה לעשות טרנספורמציות ולברוא את עצמה כל פעם מחדש, כרצונה.

ויש גם את הטרנספורמציה האחרונה שלה, שאימצתי באהבה, כי נראה שזו היתה הדרך שלה להרפות, לשחרר את הדאגה, להרשות לעצמה לקבל סוף סוף טיפול ואהבה.

תודה אמא שלי על ההשראה הגדולה, תודה על האמונה והאהבה הבלתי מתפשרת, על התמיכה האין סופית, על האשה והאמא הטוטאלית שהיית ועדיין הנך. אוהבת מלא וכבר מתגעגעת.

הילה

לכל החברות והחברים שעטפו אותנו במהלך השבעה, הלב שלנו התרחב והתמלא בהודיה מכל הנתינה, הנדיבות האין סופית, והאהבה שקיבלנו. שום דבר מזה אינו מובן מאליו ומרגש מאוד להרגיש את הקהילתיות הזו.

תודה גדולה:

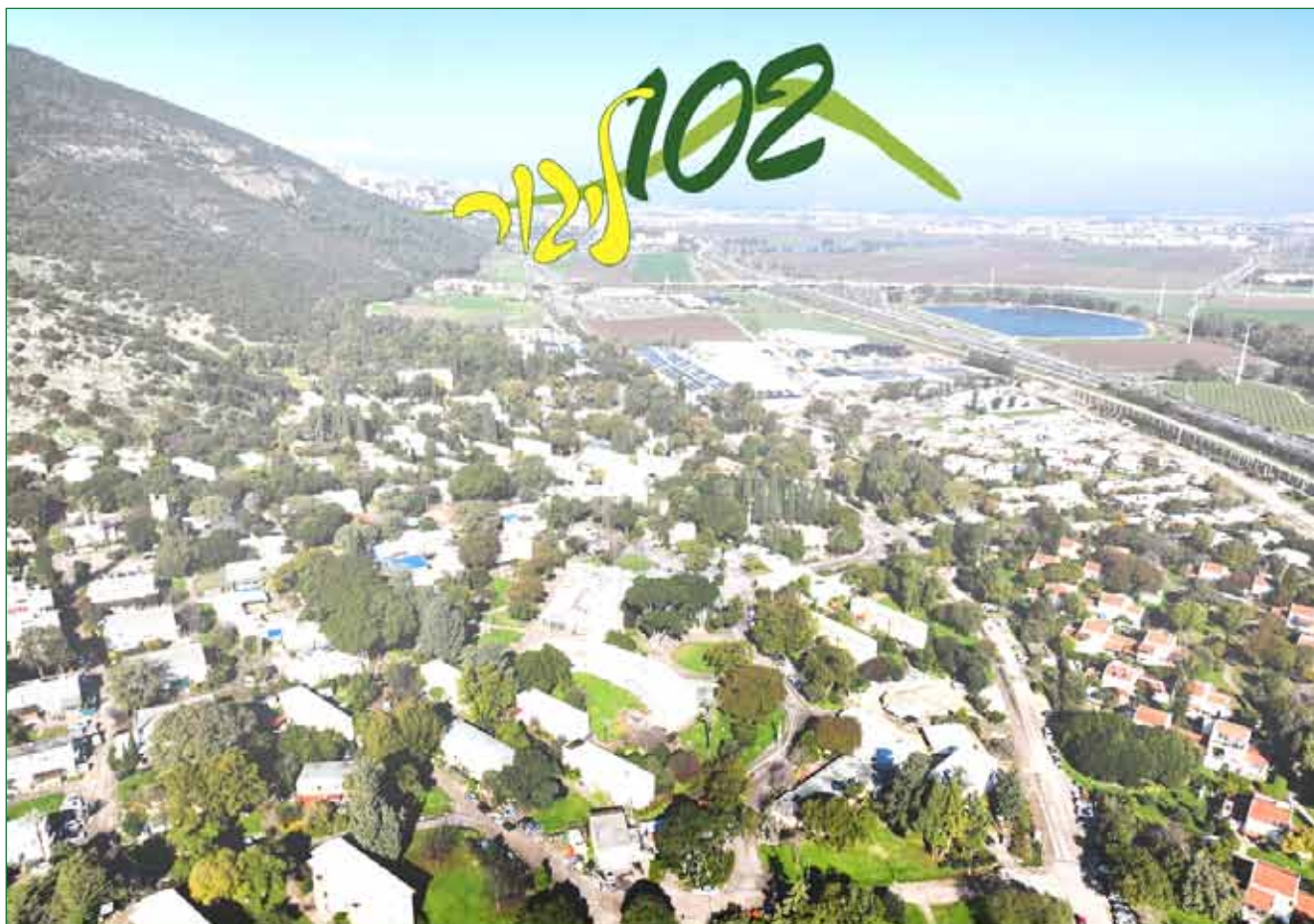
לוועדת אבלות - קרן אוחנה, גדליה טולפין, סער גרעין, ארנון שנער ויעקב זך על הארגון המופתי של טקס הלוויה והשבעה.

לחברות ולחברים - על כל הבישולים הטעימים והנפלאים ועל העזרה באירוח האנשים.

לצוות הבניין, החשמלייה והנוי - על הקמת האוהל שהיה לנו לעזר רב.

הילדים של ציפי בנארי

הילה, אפרת, איתי ותימור

יום שישי 28.3 | 21:00 | במועדון

**שירים המספרים פיסות חיים, תמונות וטעמים
מובטח פונץ' חם, כיבוד עשיר, בירה ונשירה**

**בואו לשיר בצוותא!
בימים בהם אנחנו כל כך זקוקים ליחד ולשיר**

**מקווים לראותכם איתנו
צוות החג, ועדת תרבות**